

maa være den højtærede Minister taknemmelig for.

I denne Forbindelse er det maaske rigtigt at nævne, at der heller ikke bør foretages Lemlæstelse af Forbrydere. Der er jo indkommet et Andragende fra Dansk Kvindesamfund om, at Sædelighedsforbrydere eventuelt maatte blive kastreret, saaledes at man paa den Maade kunde undgaa Gentagelse af deres Voldshandlinger. Ministeriet har vedrørende denne Sag indhentet Retslægeraadets Erklæring, og Raadet har udtalt, at det ikke kan anbefale at indføre Kastration; det kan navnlig ikke anbefales, fordi Kastration ikke virker saaledes, at man kan sige, der er Sikkerhed for, at den paagældende Forbryder ikke senere vil begaa Voldsforbrydelser. Der har været gjort Forsøg i denne Retning i Nordamerika, i Nevada og Washington — for Resten intet af Stederne i dette Øjemed, derimod i racehygiejnisk Øjemed —, men Foranstaltningen har ikke virket efter sin Hensigt, og Lovbestemmelserne derovre angaaende dette Forhold er ogsaa delvis blevet ophævet igen. Der er ligeledes gjort Forsøg i Svejts, siger to udmærkede Forfattere, hvis Afhandlinger jeg har læst i Nordisk Tidsskrift for Strafferet, nemlig Dommer Goll og Dr. Geill, men begge Forfatterne siger, at det ikke kan anbefales at indføre denne Foranstaltning, simpelt hen fordi den ikke virker efter sin Hensigt. I Svejts er der en Læge, der har kastreret tre Personer, men det havde kun den Virkning, at den ene derefter gik hen og giftede sig, medens den anden stod i Forhold til en Kvinde, saa Foranstaltningen maa unægtelig siges ikke ganske at have virket efter sin Hensigt. Man maa da vist i det hele taget opgive denne Tanke — Danmark skal ikke paa dette Omraade være Foregangsland.

Derimod turde det være givet, at Sædelighedsforbrydere skal uskadelliggøres, skal interneres, sættes fast, saaledes at de ikke senere skal kunne gøre Kvinder og Børn til Genstand for deres Voldshandlinger, og til et saadant Skridt maa der træffes de nødvendige Foranstaltninger. Det foreliggende Lovforslag indeholder ogsaa Bestemmelser om Sikkerhedsforvaring af saadanne Forbrydere. Imidlertid er der jo her i Tinget vedtaget et Lovforslag om, at man skal kunne internere saadanne Personer. Dette Forslag er ganske vist foreløbig ikke kommet længere end til Landstinget, og jeg vil gerne benytte Lejligheden her til at spørge, hvornaar det høje Landsting lader høre fra sig i saa Henseende; det forekommer mig at være paa Tiden, at

Tinget giver dette Forslag fra sig, saaledes at vi kan faa en Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg ved, at det høje Landsting kan staa for meget, og at det undertiden optræder paa en noget martialske Maade, saa man skulde tro, det kunde staa for alt, men da nu Kvinderne mobiliserer og endnu i Aften optræder i Række og Geled mod det høje Ting, vil jeg dog vente, at det kommer til at give sig, for Kvinderne er nok alligevel en større Magt end selv det høje Landsting. Ganske vist ser jeg i Dag, at Landstinget har faaet en allieret i det ærede Medlem Hr. Rode, der optræder med en meget lang Artikel i „Politiken“ for i Dag; det ærede Medlem er jo en stor Teoretiker og har mange Strengte paa sin Bue, ogsaa meget alsidige Strengte. Det ærede Medlem tager i denne Artikel ivrigt til Orde for, at den personlige Frihed det er alt, den skal vi først og fremmest hævde, og for den maa alt andet vige. Det forekommer mig dog, at naar vi har Valget imellem personlig Frihed for en Sædelighedsforbryder, der gentagne Gange er blevet dømt for Voldshandlinger eller usædelige Handlinger overfor Børn, og saa Hensynet til Børnene, saa maa vi vælge Børnenes Uskyld fremfor Sædelighedsforbryderens personlige Frihed; der er i Virkeligheden ikke noget Valg, og det forekommer mig derfor, at selv med denne høje allierede, det ærede Medlem Hr. Rode, bør Landstinget snarest muligt lade det paagældende Forslag komme videre, saaledes at vi kan faa dette Spørgsmaal løst.

De Straffe, der afskaffes efter det foreliggende Forslag, er: Vand og Brød-Straffen, Statsfængsel og Tvangsarbejde. Vand og Brød-Straffen er jo allerede tidligere delvis afskaffet, i hvert Fald til Afsoning af Bøder. Dette beklager jeg ærlig talt, for det var en udmærket Næringsvej at afsone Bøder gennem Fængsel paa Vand og Brød. Jeg har selv haft, om jeg saa maa sige, den Fornøjelse et Par Gange, og det gik i Grunden rigtig godt; det var et Par af de bedste Frier, jeg nogen Sinde har haft; i hvert Fald af de mest rolige, og det er ogsaa de Gange i mit Liv, jeg har tjent den højeste Dagløn, jeg har kunnet komme til at tjene, nemlig 66 Kr. 66 Ø. Saa stor en Dagløn er det ellers ingen Sinde faldet i min Lod at tjene, men det er desværre saaledes med dette Forhold som med saa mange andre, at de gode Næringsveje efterhaanden bliver taget fra en, dem faar man ikke Lov til at beholde. Som egentlig Straf betragtet maa jeg dog sige, at det sikkert er godt, at Vand og Brød-Straffen nu bliver afskaffet; den bibeholdes imidlertid som Disciplinærstraf i Fæng-